

N:o 106 1/2.

Af herr **G. A. E. Kronlund**, om *eventuel tilläggsbevillnings utgående i stigande skala med frihet från dylik bevillning för de små inkomsterna och de små fastigheterna.*

Det nu för Riksdagen framlagda härordningsförslaget medför tunga ekonomiska bördor för hela vårt folk. Men äfven om den af statsrådet och chefen för finansdepartementet lemnade redogörelse för det ekonomiska tillståndet i landet måhända gifver en alltför ljus bild deraf, torde man dock kunna instämma med honom i hans äsigt, att vårt land kan bära dessa bördor, om de nemligen rättvist fördelas. I detta afseende synes det icke mer än billigt, att den burgna och förmögna klassen påläggas relativt större bidrag än den mindre bemedlade. Det enda sättet att rättvist uttaga detta bidrag torde vara på den direkta och progressiva beskattningens väg, hvilket chefen för finansdepartementet synes framhålla under hänvisning till de reformer, som af kommunalskattekomitén i beskattningsväg ställas i utsigt.

Då emellertid dessa reformer tvifvels utan låta länge vänta på sig, hade det väl bort vara lämpligt att redan nu i någon mån slå in på den progressiva beskattningens väg och att till exempel låta tilläggsbevillningen utgå i stigande skala.

I sammanhang dermed kan jag ej underlåta att påpeka en orättvisa, som drabbar de mindre hemmansbruken genom den föreslagna

tilläggsbevillningen. Under det nemligen man vill befria de små inkomsterna från tilläggsbevillning, något, som ju ock är med billighet och rättvisa öfverensstämmande, drabbar tilläggsbevillningen utan nämnvärdt undantag innehafvaren af smärre hemmansbruk och fastigheter, och dock torde många, ja, de flesta af våra småbönder säkerligen hafva lika stort, ja, om inte större behof af skattelindring än de små inkomsterna.

För att emellertid en progressiv tilläggsbevillning skall kunna effektivt genomföras, synes mig emellertid nödvändigt, att hvarje skattskyldig vore pliktig att till taxeringsmyndigheterna uppgifva beloppet af sin beskattningsbara inkomst.

Vid beskattning af inkomst för kapital och arbete kunde tilläggsbevillningen anordnas så, att skatten utginge med $\frac{1}{2}$ procent af den beskattningsbara inkomstens första tusental och att skatteprocenten sedermera höjdes med $\frac{1}{4}$ procent för hvarje börjad tusental, samt att gränsen för progressionen i tilläggsbevillningen sattes till $2\frac{1}{2}$ procent af inkomstbeloppet, allt med åtnjutande af frihet från tilläggsbevillning i samma grad, som frihet från inkomstbevillning nu eger rum, eller måhända i än högre grad.

Vid uttagandet af tilläggsbevillning för fastighet borde lämpligen jordbruksfastigheter under 5,000 kronors taxeringsvärde och annan fastighet under 6,000 kronors taxeringsvärde vara fria från tilläggsbevillningen och denna utgå med $\frac{1}{2}$ af den nu föreslagna tilläggsbevillningen för jordbruksfastigheter till ett värde af 5,000 kronor och derutöfver intill 10,000 kronor samt för annan fastighet med ett taxeringsvärde af 6,000 kronor och derutöfver intill 12,000 kronor, och att progressionen i tilläggsbevillningen för fastigheter skulle sedermera utgå i svagt stigande skala; emellertid torde hvarje förslag om progression i tilläggsbevillningen blifva vanskligt att framställas af enskild motionär, då ju endast det för behandling af härordningsförslaget särskildt tillsatta utskottet är i tillfälle att kunna bedöma, huru en progressivt utgående tilläggsbevillning lämpligen skall uttagas med hänsyn till de nödiga utgifterna för förslagets genomförande.

De synpunkter, jag med min motion särskildt velat betona, äro, att de mindre bemedlade klasserna böra så mycket som möjligt skonas från tilläggsbevillningen eller, såsom man skulle kunna kalla densamma, försvarsskatten, och att denna i stället drabbar den förmögna och burgna samhällsklassen, samt att denna skatt måtte

tilltagas så, att man i möjligaste mätto undviker att åtminstone på nya områden beträda den indirekta beskattningens väg.

Derför vågar jag, under förutsättning af härordningsförslagets antagande, vördsamt föreslå,

att Riksdagen ville besluta, att, derest tilläggsbevillning skall uttagas, densamma måtte utgå i stigande skala med frihet från sådan bevillning för de små inkomsterna och de små fastigheterna; anhållande jag, att särskilda utskottet måtte närmare bestämma, huru och i hvilken grad denna progression i tilläggsbevillningen skall anordnas.

Stockholm den 26 januari 1901.

G. Kronlund.